

Ako vo filme: Petrova nová sila

Po vzkriesení si Peter uvedomil, v čom spočíva kľúč jeho veľkosti. V tomto prvom texte zo série „Ako vo filme“ sa ponárame do jeho rozhovoru s Pánom, ktorý mu pomohol objaviť túto pravdu.

20.04.2025

Možno všetci máme zoznam obľúbených filmov – tých, ktoré nás počas života mimoriadne oslovili. Dôvody môžu byť rôzne: pútavý dej, silné emócie, ktoré v nás vyvolali,

postava, s ktorou sme sa stotožnili... Inokedy je hlavný dôvod ten, že si ich spájame s konkrétnym momentom v živote. Kto by si neživo spomínal na film, ktorý videl pri nejakej výnimočnej príležitosti?

To isté by sa dalo povedať o Evanjeliu. Niektoré úryvky nám pomohli v konkrétnych situáciách alebo sa nám cez ne ľahšie modlí. Podobne to muselo byť aj s apoštolmi – každý z nich mal svoje spomienky na chvíle strávené s Ježišom, ku ktorým sa často vracal v myšlienkach. „Všetkým nám prospeje, ak budeme prosiť o milosť uchovávať si v pamäti všetko, čo pre mňa Pán v živote urobil.“^[1] Ak by sme sa vcítili do kože svätého Petra, ľahko si vieme predstaviť, že sa opakovane vracal k epizóde rozhovoru so zmŕtvychvstalým Pánom (porov. Jn 21).

Prechádzka popri brehu

Apoštolí pracovali celú noc, no nič neulovili. Nebolo to prvý raz, čo sa im to stalo. Presne to isté sa prihodilo aj roky predtým, keď ich Ježiš prvý raz povolal. A teraz zažívajú niečo podobné.

Keď sa už vracajú, zrazu na brehu zazrú postavu. Nevedia ju dobre rozoznať. Ten tajomný muž im dáva pokyn: „Spustite sieť z pravej strany lode“ (Jn 21,6). Je to tá istá rada, ktorú im Ježiš dal na začiatku svojej verejnej činnosti. Do pamäte sa im vracajú záblesky spomienok z tých chvíľ. Rovnako ako vtedy im to otvorilo oči, že majú po boku Mesiáša, aj teraz si uvedomujú, že ten, koho nevedia jasne rozoznať, je sám Pán. Najmladší z nich to pochopí ako prvý.

Peter sa okamžite vrhne do vody. Nemôže čakať – chce byť čo najskôr pri Učiteľovi. Ostatní apoštolí sa snažia dostať na breh s loďkou. Keď

prídu na pevninu, sotva stihnú
vystúpiť na piesok a už vidia, že tam
horí oheň, na ktorom sa pečie ryba a
je tam aj chlieb. Ježiš im povie, aby
doniesli niečo z toho, čo práve
ulovili, a pozve ich sadnúť si k nemu.
Keď dojedli, môžeme si predstaviť,
ako Ježiš poprosí Petra, aby sa s ním
prešiel popri jazere. Iba oni dvaja.
Okamih dôverného rozhovoru s
Pánom, na ktorý Peter nikdy
nezabudne.

Je pravdepodobné, že Ježiš na
začiatku chvíľu mlčal. Kráčali
pomaly. Peter vie, že ide vedľa Ježiša
Krista. Ale čo mu má povedať? Ešte
stále má čerstvo v pamäti, ako ho
trikrát zaprel: „Nepoznám toho
človeka, neviem, o čom hovoríte...” Je
to Ježiš, kto sa prvý ozve a pýta sa:
„Šimon, syn Jánov, miluješ ma viac
ako títo?” Peter si vtedy určite
spomenie na skúsenosť so svojim
zlyhaním, so svojím opustením Pána.
Je to skúsenosť, ktorú máme všetci –

a preto sa do tejto scény vieme ľahko vcítiť: cítiť, ako sa nás Majster pýta touto otázkou, naším vlastným menom. Peter, plný odvahy, odpovie inak ako pred umučením: „Áno, ty vieš, že ťa mám rád.“ A vtedy počuje od Pána nečakaný prejav dôvery: „Pas moje ovce.“

Zmena v Petrovi

Kráčajú ďalej. Ticho prerušuje len zvuk ich krokov a šum mora. Po chvíli znova prehovorí Ježiš: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma?“ Je to druhý raz, čo mu tú istú otázku položí v priebehu niekoľkých minút. Možno si Peter pomyslel, že jeho prvá odpoveď neznela príliš presvedčivo, alebo že teraz by sa mal vyjadriť pevnejšie. Mohol sa začať trápiť pochybnosťami, no opäť sa odhodlá: „Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu odpovedá rovnako ako predtým – dáva mu tým opäť najavo, že mu dôveruje: „Pas moje ovce.“

Pokračujú v chôdzi okolo jazera v tom istom mlčaní ako predtým. Keď sa Ježiš po tretíkrát opýta tú istú otázku, Peter zostane zaskočený. Pravdepodobne si v tej chvíli spomenie na inú výmenu slov s Majstrom, tesne pred umučením. Evanjelium podľa Marka spomína, že keď sa uberali do Getsemanskej záhrady, Ježiš predpovedal, že ho učeníci opustia: „Všetci sa pohoršíte, lebo je napísané: Udriem pastiera a ovce sa rozprchnu.“ A Peter sa vtedy ozval najrýchlejšie: „Aj keby všetci odpadli, ja nie.“ Ale Ježiš mu dal najavo, že to platí aj pre neho: „Veru, hovorím ti: Ty ma dnes, tejto noci, skôr, ako dva razy kohút zaspieva, tri razy zaprieš.“ A Peter tvrdohlavo trval na svojom: „Aj keby som mal umrieť s tebou, nezapriem ťa.“ Určite to nemyslel naivne ani nešlo o túžbu urobiť dojem – o pár minút neskôr totiž naozaj vytasil meč a pokúsil sa Pána brániť pred zástupom, ktorý ho prišiel zajať.

Napriek tomuto zápalu však vieme, čo sa stalo. Keď Peter povedal: „Nikdy ťa nezapriem“, spoliehal sa viac na svoje vlastné slovo než na to Ježišovo. Myslel si, že na vernosť postačí jeho vlastná sila a presvedčenie. Preto teraz, keď sa ho Učiteľ po tretí raz pýta, či ho miluje, odpovedá s dôverou výlučne v Ježiša: „Ty vieš všetko, ty vieš, že ťa mám rád.“ Akoby tým hovoril: „Ak som si teraz istý, že ťa milujem, nie je to preto, že by som mal veľkú dôveru vo svoje schopnosti, ale jednoducho preto, že som pochopil, že ty si základom mojej lásky, toho dobrého, čo vo mne je. Zistil som, že sa musím spoľahnúť na teba.“

Ježišova odpoveď na Petrovu vetu ho musela naplniť radosťou – pochopil, že nestratil dôveru Toho, ktorý z neho chcel urobiť skalú Cirkvi: „Pas moje ovce.“ Petrovo predsavzatie už nie je založené na jeho schopnostiach alebo sile, ale na jeho skrúšenosti. A

práve preto je Peter teraz omnoho silnejší – lebo si omnoho jasnejšie uvedomuje svoju slabosť: pozná reálnejšie, kým je on a kým je Pán.

Peter nám tým dáva lekciu. Niekedy, keď sa nám darí, máme pocit, že všetko zvládame skvele. No keď sa začnú veci kaziť, keď zlyháme, môže sa nám zdať, že sme nanič – a zmocní sa nás smútok. Peter nás učí, že oporou máme byť v Pánovi – máme sa nechať milovať, nespoliehať sa na seba, ale na Ježiša. A práve preto budeme môcť s istotou povedať, že ho milujeme: lebo on to vie.

Láska len tak

Zakladateľ Opus Dei definoval pokoru ako „cnosť, ktorá nám pomáha spoznať ako našu úbohosť, tak zároveň aj našu veľkosť“^[2]. Môže to znieť paradoxne, pretože si niekedy myslíme, že pokora spočíva v tom, že si uvedomujeme svoje chyby a neprikládame význam

svojim kvalitám. Svätý Josemaría však zdôrazňuje, že poznanie našich slabostí aj silných stránok musí ísť ruka v ruke: Boh nás miluje vždy.

„Neľakaj sa, ani neklesaj na mysli, keď zistíš, že máš chyby... a aké chyby! — Bojuj, aby si ich vykorenil. A zatiaľ čo bojuješ, ver tomu, že je dobré, keď cítiš všetky tie slabosti, pretože keby si ich necítil, bol by si pyšný. A pýcha nás vzdaluje od Boha“^[3].

Pokora nespočíva v tom, že o sebe hovoríme naivne, ale v tom, že poznáme a prijímame pravdu o sebe vo svetle Božej lásky. On nás nemiluje pre dobré veci, ktoré môžeme urobiť, ale jednoducho preto, že sme to my: miluje nás len tak.

Z rozhovoru na brehu jazera sa Peter naučí prijímať lásku, ktorú mu Ježiš bezvýhradne ponúka. Nemusí robiť veľké skutky, aby si ju zaslúžil alebo

získal: stačí, ak sa nechá milovať taký, aký je. Od tej chvíle sa jeho život zmení – začne vidieť úspechy aj zlyhania vždy z perspektívy Božej lásky. Stane sa naozaj Skalou, na ktorej bude postavená Cirkev. A – ako vo výbornom filme – sa nikdy neunaví spomínať znova a znova na tú scénu, v ktorej znovuobjavil kľúč k svojej veľkosti: že ho Boh miluje len tak.

[1] Pápež František, Homília, 7-III-2019.

[2] Sv. Josemaría, *Boží Priatelja*, č.94.

[3] Sv. Josemaría, *Vyhňa*, č.181.

Julio Diéguez

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/ako-vo-
filme-petrova-nova-sila/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/ako-vo-filme-petrova-nova-sila/) (07.08.2025)